

SARKADI IMRE:

A Balatonon

At ez a távcső — lelken-
zett a fiatalasszony. — Ez
ér a legtöbbet.

A többiek nevettek és inkább
bosszantották.

— Mit akar vele látni, Mari?

Sandán nevettek, kajánul, mind-
egyik arra gondolt, amire ilyen
heccelődésben, férjtempóval egy
fiatal asszony jelenlétében gon-
dolni lehet: a távcső közel hozza
azt, ami messzi.

Az asszonyka segélykérőn né-
zett a férjére, de az együtt neve-

mondta a kormányos. — Festék-
gyáros, vagy mi volt az ipse. Vá-
rat építettett, fallal vette körül.

Az asszonyka odairányította a
távcsövet. S kibontakozott valami
tornyos, sokablakos, várszerű va-
lami. Fehér, ódon, régies utáztat.

— Fúj — mondta magában.

— A hülyék — mondta hango-
san. — Az ostobák. Hogy ennyi
pénzből, amibe ez került, mit tud-
tam volna én csinálni.

Mérges lett a hajdani festék-
gyárosra, különösen azért, mert

Kézről kézre adták a távcsövet,
végül is azt mondta a kormányos:
úgy látszik, csakugyan úsznak.

S arrafelé fordította a hajót.
Közben morgott s szidta az ilyen
könnymű emberek. Kiúsztak
mélybe, fordult a szél s nem tud-
nak visszajönni.

Ilyenformán is volt, mert ne-
gyedóra múlva felszedtek a vitor-
lásra két félholt asszonyt, akik
autógumiba belefeküdve evezget-
tek, fürödgettek s egyszercsak
azon vették magukat észre, hogy
a szél bevitte őket a Balaton közepéig.

— Dehát nem is próbáltak vis-
zafelé úszni?

A két asszony kék volt, zöld
volt, minden meleg holmit rájuk
kellett adni, hogy felmelegedje-
nek, beszélni is alig tudtak a va-
cogástól. De időközben csak kide-
rült, csak be kellett vallaniok,
hogy nem is tudnak úszni.

Úgy merészkedtek ki a vízre az
autógumikkal. S éppen az autó-
gumiban bízza nem ijedtek meg
eleinte.

— S nem kiabáltak?

— Eleinte szégyeltük — mon-
ta az idősebbik —, azután meg
már nem hallották.

Mari sápadozott az iszonytól, a

félelemtől, s a haragtól. Az ostobák.

A férje fejcsóválva kezdte őket
kioktatni arról, hogy milyen ve-
szélyes széllel beúszni a Balaton-
ba.

— Nyaralók ugye? Most vannak
itt először ezen a parton?

— Most.

— No lám. A férjük azóta a ha-
ját tépi izgalmában.

Az asszonykát untatta, bosszan-
totta már ez az oktatás. Közelebb
húzódtott.

— En különben — mondta az
idősebbik asszony — jártam már
ezen a vidéken. Egyszer két évig
itt laktam.

— Itt?

— Ott, abban a várkastélyos
épületben, Kreieréknél. Ott vol-
tam majd két évig szobalány. De-
hát a Balatonban egyszer se für-
ödtem a két év alatt. Éppen mert
hogy nem ismerős, idegen víz.
Most meg, tizenöt év után, gon-
doltam, hátha ismerősebb lett ne-
kem is.

Most nevetett először, bár még
vacogva.

— De lám, majd ráfizettem.

Mari meghökken s elcsodálko-
zott. Nem tudott hirtelen mást
mondani, azt mondta:

— Ha ismerősebb nem is lett,
több rajta az ismerős. S ez is va-
lami.

Később szégyenkezett is, hogy
számárságot, közhelyet mondott,
haragudott is magára, de aztán
kikötöttek, elmentek vacsorázni,
a férfiak udvarolgattak neki, jól
érezte magát, táncolt, iszogatótt,
szóval nyaralt, hiszen nyár volt,
június és az idén ilyenkor még
csakugyan hideg a Balaton.

tett a többivel, akkor csalódottan,
dúrcásan elfordult, nézte a nagy
vizet.

Csendes szél volt, a vitorlás, ez
a pompás huszonötös siklott ve-
lünk, a szél a hajót se borzolta,
mégis haladtak. Ingyen erő, telje-
sen ingyen energia, lelkesedett
magában s arra gondolt, hogy
mindezt a háztartásban is ki le-
hetne használni.

Csak hát a férfiak nem törőd-
nek ilyesmivel. Hajó, az igen.
Szélmalom, igen, minden, ami va-
lami másra jó, de a mosogatás
most is mosogatóronggyal törté-
nik.

Felnevetett s ránézett fél szem-
mel a távcső mögül a három fér-
fira. Hogy: jó, jó, de hiszen azért
mégis én vagyok én.

S eltelt jókedvvel. Mert hogy
ő — ő, mert hogy jól süti a nap
s gusztusos barnára sült a bőre s
csinos a napozó ruhájában.

Bámult tovább a távcsővel s
kuncogott.

— Ha sokat bosszantanak —
mondta közben —, itt hagyom a
hajót — beleugrok s kiúszom.

Lehetett a part vagy két kilo-
méterre.

— Nana. Oda aztán ki nem
úszna.

— Hogy nem-e? Hányszor úsz-
tam már két-három kilométert is
a Palatinuson.

— Igen, de nem hullámmal
szemben. Arról fúj a szél.

— Aztán — avatkozott bele a
férje — hol vergődne ki? A ná-
dasban?

Csakugyan, ahogy a távcső mu-
tatta a partot, mindenütt csupa
nád.

— Mi van itt? Ez a falu?

— Szepezd.

— No, odaúsznék ahhoz a mes-
szí fehér kastélyhoz egyenest.

Nevettek.

— Nem hiszik? Beleugorjak?
Csak nevéssenek, beugrok.

— A Kreierék volt kastélya —

lett volna módja rá izlésesen és
szépet építeni s mégse tette, ha-
nem egy ál-barokk ostobaságba
öltö a pénzét.

— No, kiúszol? — ingerelte a
férje. — Semmiség az egész, két-
három óra, ebben a langyos, ti-
zenharcfokos Balaton-vízben, s
ott a hínár, a béka, a kigyó a par-
ton, s a nád...

Megveregette a felesége hátát.

Mari dühös lett. Először is azért,
amiért bosszantja az ura. Hogy
meri, mások jelenlétében? Másod-
szor, mert úgy bosszantja, hogy
gyerekek nézi. Úgy tesz, mintha
a kisujjában lenne ez a vidék, ez
a víz s a hajózás. Pedighát ezen
a tájon egyikőjük se járt soha,
most először, ismerős vette fel
őket hajóra, hogy menjenek el
Révfülöpre bort inni.

Kedve támadt csak azért is be-
ugrani. Be is ugrott. Úszott vagy
száz métert, kapkodta a fejét a
hullámok elől, hátra se nézett,
akkor utolérték a kis evezőscso-
nakkal. Először oda se figyelt,
úszott tovább, aztán csak észlét,
mert el is fáradt, fázott is és mert
a part innen a vízből százszoro-
san messzebbnek tűnt, mint a vi-
torlásról a távcsővel.

— No, elég volt?

Nevettek, de azért másként szól-
tak ezután hozzá. Lám, ez ma-
kacs, haragos asszony.

Bevonult a kabinba, száraz ru-
hát vett fel s újra kezdte a táv-
csővezést. Most már azért se a
partot, hanem kifelé a vizet.

— Ni csak — kiáltott fel. —
Ott úsznak.

Elvette a távcsövet a szeme elől
s megint semmit nem látott. Csak
valami halvány foltot a csillogó
vízen.

— Kik?

— Mindjárt!

S nézte a távcsővel.

— Ketten is. Két határozott ala-
kot látok.

A TISZALOKI ERŐMŰVON

felállítandó szoborra pályázatot
hirdettek. A bírálóbizottság a befutott pályaművek közül Vilt Tibor
munkáját fogadta el. A szobor azt ábrázolja, hogyan lesz a vízből
— tűz, azaz elektromosság. Felvételünkön a művész az utolsó simi-
tásokat végzi a nyolc méter magasra tervezett szobormű kis vázla-
tán. A szobrászművész a vázlatról készült fényképfelvételre
rárajzolta a hullámokat és a villámokat, amelyeket csak a szobor
felállításakor szerelnek majd a szoborra. Egy felnőtt férfi (az
állványon áll) méretei így fognak arányítani az elkészült szobor
végleges méreteihez

(Ráth Károly felvétele)

